

*“Các bạn đều là những chiếc lá trên cùng một thân cây và những giọt nước trong cùng một biển cả.” Đạo BaHa*

*“Không một chúng sanh nào không đầy đủ trí tuệ của Như Lai”. Phật giáo*

*“Jesu nói nên hiếu kính cha mẹ, thương người như thể thương thân”. Cơ đốc giáo*

*“Ta là người đã liễu ngộ những điều trong kinh điển, khởi phát trí tuệ của kinh điển và chân lý của nó.” Ấn Độ giáo.*

*“Nhân loại vốn cùng một dân tộc.” Đạo Islam*

*“Linh hồn của chúng sanh vốn cùng nương tựa lẫn nhau.” Do Thái Giáo*

*“Phải thương yêu người như thương yêu bản thân mình, ta và đức chúa trời.” Do Thái Giáo*

*“Thượng đế không có đi và đến. Ngài ở khắp vũ trụ phổ cập nhất thiết.” Đạo sikhism*

*“Đạo của trời chỉ có lợi, không có hại. Đạo của thánh nhân chỉ thành toàn cho người không còn tranh chấp với bất cứ một ai.” Đạo Taoism*

*“Lời của Thượng đế là chân tín, là ngôn ngữ thần thánh, loại ngôn ngữ này xuất phát từ tâm thanh khiết, tinh khiết nhất.” Đạo Zoroastrianism*

\*\*\*

## HỌC TẬP: THẦN ÁI THỂ NHÂN – Tập 4

Tịnh Không Lão Pháp sư chủ giảng

Ngày 30/8/2018 tại Tịnh Không chi hữu xã, Liên Hiệp Quốc UNESCO

Kính thưa chư vị Pháp sư, chư vị đồng học!

Xin chào mọi người!

Hôm nay chúng ta tiếp tục đàm luận “Thần ái thể nhân” (Thượng đế yêu thương loài người). Sự thâm hóa của việc đoàn kết tôn giáo, cần phải xây dựng trên phương diện giữa các tôn giáo, cùng đi sâu vào kinh điển của đối phương để cùng học tập lẫn nhau. Duy chỉ dựa trên cơ sở này mới có thể thành đạt. Nhờ vậy các vị truyền giáo và tín đồ của các tôn giáo đều có thể cùng hiểu được những điểm tương thông của kinh

điển. Đó là, mọi người đều là con của một vị chân thần, do đó sự nhận thức và học tập kinh điển giữa các tôn giáo với nhau vô cùng là quan trọng.

Lần này chúng tôi đã từ nơi kinh thánh của 11 tôn giáo lớn trên thế giới, trích lục ra những câu kinh tinh hoa trong các kinh điển của tôn giáo, khiến độc giả nhận thức được chúng thần thiết thật là một thể không hai. Các Ngài đều có tâm yêu thương rộng lớn, đều có chân tâm của một thể. Đây chính là nền tảng cho việc học tập của chúng ta, đồng thời cũng là cốt lõi trong việc học tập, nếu không việc đoàn kết tôn giáo sẽ không còn ý nghĩa.

Quyển sách nhỏ “Thần ái thể nhân” này có thể giúp chúng ta khế nhập vào cảnh giới, để chúng ta hiểu căn bản của việc học tập, nó dính liền với câu “Đại ái của một thể, chân tâm của một thể không hai”. Muốn vậy trước tiên chúng ta phải khẳng định và hoàn toàn không nghi ngờ câu nói này. Qua các kinh điển chúng ta biết mỗi một tôn giáo đều xây dựng trên cơ sở của những lời dạy thần thánh. Chúng ta làm cách nào tìm ra được loại ái này. Loại ái này chính là loại ái thần thánh nó lưu xuất từ nơi chân tâm mà ra, trong vọng tâm không thể có.

Thế nào là vọng tâm? Có phân biệt, có chấp trước là vọng tâm. Hoặc chúng ta có thể tổng kết lại một câu “Khởi tâm động niệm là vọng tâm, phân biệt chấp trước là vọng tâm”. Cần phải buông bỏ cái vọng tâm này chân tâm mới hiện ra. Chân tâm là ái tâm của Thượng đế, chân tâm này tất cả chúng sanh đều giống của Thượng đế không sai khác. Do đó đến phần cuối chúng ta sẽ hiểu những câu nói trong kinh giáo mà chúng tôi đã biên chép lại, quý vị sẽ nhìn thấy chẳng những chúng thần là một thể, toàn bộ vũ trụ là do chân tâm hiện ra, do vọng tâm làm thay đổi. Chân tâm hiện ra Thiên đàng, hiện ra Thế Giới Cực Lạc, còn vọng tâm thì hiện ra 10 pháp giới. Mười pháp giới hay Thế Giới Cực Lạc cũng như Thiên đàng thật ra chỉ là một chẳng phải hai. Trong kinh điển nói rất hay, phàm sở hữu tướng đều là hư vọng. Đây là sự thật không hư dối, khi chúng ta buông xả được những hư vọng không để nó vào trong tâm, lúc đó, tâm của chúng ta chính là chân tâm.

Những người khai ngộ minh tâm kiến tánh khác với chúng ta ở chỗ nào? Chính là ở những điểm như sau: Người minh tâm kiến tánh mắt nhìn thấy mỗi hình sắc, rất rõ ràng, minh bạch nhưng họ không khởi tâm, không động niệm; Lỗ tai nghe thấy âm thanh cũng rất rõ ràng nhưng cũng vẫn không khởi tâm, không động niệm. Qua đây chúng ta có thể hiểu bí quyết tu hành chứng quả của cổ thánh tiên hiền là ở chỗ nào rồi. Khi chúng ta đã hiểu rõ điều này thì phải học theo. Học gọi là công phu, học gọi là tu hành. Hành là hành động. Hành động của phàm phu trong đó có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, có phiền não, có tập khí. Người minh tâm kiến tánh, sáu căn

của họ khi ở trong cảnh giới sáu trần thật sự không khởi tâm, không động niệm, không phân biệt, không chấp trước. Đây là sự khác biệt giữa họ và chúng ta.

Người minh tâm kiến tánh không có nghĩa là phải rời khỏi thế gian, nếu nghĩ vậy là sai rồi, không cần rời khỏi thế gian. Bởi vì chân và vọng là một thể, bạn làm sao có thể rời khỏi thế gian chứ. Vậy thì phải làm sao? Phật Bồ Tát dạy chúng ta rằng tất cả các vị giáo chủ của các tôn giáo như Thượng đế và sứ giả của Thượng đế cùng các vị Đại sư, Đại đức giáo hóa chúng sanh trong lục đạo, chẳng những các ngài đã dạy dỗ chúng ta mà còn làm mô phạm, làm tấm gương tốt cho chúng ta. Nếu như chúng ta có thể khế nhập vào cảnh giới của các ngài, theo cách nói của thế tục gọi là đạt đạo, bạn đã được rồi, được gì? là đạo lộ minh tâm kiến tánh. Lúc này bạn sẽ biết phải bước đi như thế nào? Nghĩa là học lúc sáu căn tiếp xúc với sáu trần, khi mắt nhìn thấy hình sắc là lúc tu hành, là lúc học tập minh tâm kiến tánh. Ngay bây giờ bắt đầu hạ thủ, nhìn thấy tất cả hình sắc đều không phân biệt, không chấp trước, không để vào trong tâm. Như vậy là đúng. Vấn đề của một số phàm phu là ở chỗ nào? Là ôm giữ tất cả những hiện tượng dù thật hay giả đều chứa hết vào trong tâm. Họ không biết rằng trong chân tâm bản tánh vốn là thanh tịnh không nhiễm một mảy trần khi thấy hình sắc không giữ trong tâm, tuy nghe âm thanh cũng không giữ trong lòng. Thậm chí mũi ngửi mùi thơm, lưỡi nếm mùi vị cũng không để vào trong tâm. Như vậy được xưng là nhất như, chân như. Chân như nghĩa là gì? Chân vọng nghĩa là một không phải hai, còn gọi là chân như, nhất như. Không khởi tâm phân biệt, không sanh tâm chấp trước. Đây là điểm để nhập môn, cần có công phu để luyện tập nếu bạn có thể thực hành thì bạn sẽ đạt được như câu nói của thầy Phương Đông Mỹ đã dạy tôi “Học Phật là sự hưởng thụ tối cao của đời người”, đã đạt được, tôi đã đạt được, bạn cũng sẽ đạt được, thầy đạt được, mọi người đều đạt được.

Làm thế nào để đạt được? Không khởi tâm, không động niệm, không phân biệt, không chấp trước, không ôm trong tâm. Như vậy là đúng, nếu ôm vào trong lòng đó là phàm phu, khiến chân tâm trở thành vọng tâm, khiến vọng tâm trở thành tập tâm. Đây là chỗ xuất phát ra vấn đề.

Tôi là người đã chứng thật câu nói này của Phương Tiên sinh “sự hưởng thụ tối cao của đời người”. Có người hỏi tôi họ đã tu hành hết mấy mươi năm rồi, phiền não vẫn trùng trùng, không đạt được niềm an vui, Thầy làm cách nào đạt được? Tôi nói với họ nếu bạn học theo tôi bạn cũng sẽ được thôi. Học theo điều gì? Học không ôm giữ trong lòng. Câu nói này thì dễ nhưng khi thực hành thì rất khó. Vì sao vậy? Bởi vì bạn đã khiến những khởi tâm động niệm, phân biệt, chấp trước trưởng dưỡng thành thói quen rồi. Mắt vừa nhìn thấy hình sắc liền khởi tâm động niệm ngay. Lỗ tai nghe thấy âm thanh cũng lập tức khởi tâm động niệm. Sáu căn ở trong sáu trần, căn nào cũng đua nhau bận rộn khởi tâm động niệm. Thế mới phiền to. Trong lòng có khởi

tâm động niệm gọi là vọng tâm, chẳng phải chân tâm. Buông xả khỏi tâm động niệm, buông xả phân biệt chấp trước trong lòng không chứa điều gì đó chính là chân tâm, là tự tánh.

Thiên kinh vạn luận đều giúp chúng ta nhận thức rõ về thật tướng của các pháp. Thật tướng của các pháp một khi đã hiểu rồi nó thuộc về giải trong Tín-Giải-Hành-Chứng. Sự nhận thức nó chỉ nằm ở trong phần giải. Nhưng nếu bạn không tu hành, hành là gì? Chính là buông xả. Vừa buông xả được thì sự nhận thức của bạn sẽ biến thành trí tuệ không còn là phiền não nữa. Buông xả là sự tu hành của bạn. Cho nên khi tôi thỉnh giáo với Đại sư Chương Gia: Trong nhà Phật có phương pháp gì khiến chúng con có thể khế nhập vào một cách nhanh chóng? Sau khi Ngài nghe xong câu hỏi này của tôi, Ngài nhìn tôi, tôi cũng nhìn Ngài, tôi và Ngài nhìn nhau suốt nửa tiếng đồng hồ. Ngài nhìn tôi, tôi không hiểu ý Ngài như thế nào? Sau đó mới biết Ngài chờ tâm tôi lắng động xuống. Nếu không lắng tâm xuống sẽ không tin tưởng những lời thầy nói. Nửa tiếng đồng hồ giống như nhập định vậy. Sau khi định xuống nửa tiếng đồng hồ tâm thanh tịnh không còn tạp niệm, rồi Ngài mới nói ra một chữ “Có”. Tức thời sức chú ý của tôi lại tập trung. Như vậy lại sai nữa nữa rồi, lại khởi tâm động niệm nên Ngài không nói tiếp nữa. Đại khái đã nhìn tôi thêm 10 phút. 30 phút trước tâm đã định xuống, Ngài vừa nói một chữ “Có” tâm của tôi lại động trở lại tiếp tục phân biệt chấp trước với chữ “Có” nên Ngài không nói tiếp nữa. Sau 10 phút tâm tôi đã định xuống Ngài nói: “**Nhìn cho thấu, buông cho trót**”. Nhìn thấu giúp con buông xả, buông xả giúp con nhìn thấu. Khi đó tôi mới hiểu rõ được phương pháp thế nào là tu hành của Phật pháp. Chính là nhìn thấu buông xả. Nhìn thấu là trí tuệ, buông xả là công phu.

Ngay trong đời sống hàng ngày nếu bạn muốn có lợi ích không thể không buông xả toàn bộ nhân sự. Nghĩa là không để nó vào trong tâm, bạn sẽ có trí tuệ và được lợi ích rất nhiều, rồi dần dần nhập vào cảnh giới của Phật. Phật Bồ Tát là bậc minh tâm kiến tánh, bạn cũng sẽ minh tâm kiến tánh. Thật ra minh tâm kiến tánh nó vốn có trong tự tánh của ta chẳng phải đến từ bên ngoài. Công phu cũng là vốn có. Công phu là thiền định trong tâm mà có sự thì không thể định khi nào buông xả hết toàn bộ vọng tưởng phân biệt chấp trước tâm mới có thể định. Định mới sinh trí tuệ, loại trí tuệ vốn sẵn có trong tự tánh. Sau đó bạn xem kinh điển sẽ dần dần thâm nhập vào và nhìn thấy rõ chiều sâu, chiều rộng của nó. Điều này chúng ta không thể không biết. Hy vọng quý đồng học từ từ suy nghĩ sâu vào. Vì đây là loại phước báu tốt nhất. Cả một đời không quản lý người, không quản lý sự, không quản lý tiền. Buông xả nhân buông xả sự, khi nào sự việc đến thì làm, làm xong không để nó vào trong tâm, tiền cũng buông xả. Lúc đó đúng như câu nói của Phương Tiên sinh “Học Phật là sự hưởng thụ tối cao của đời người”. Bạn mới có thể cảm nhận được.

Thời gian đã hết rồi chúng ta học tập đến đây.

\*\*\*

*“Thần ái thế nhân*

*Hòa bình sứ giả*

*Vì thiên địa lập tông*

*Vì chúng sanh nhân dân lập mạng*

*Vì thánh hiền xưa kế thừa nên học vấn siêu tuyệt*

*Vì vạn thế khai thái bình*

*Người toàn tâm toàn lực*

*Vì nhân dân phục vụ*

*Mới là thiên sứ.”*

Tịnh Không

(Chuyên ngữ: Cư sĩ Diệu Hà)